

Φλώρα Χρυσού

ΧΡΗΣΜΟΣ

1ο βραβείο

Βραβείο Μουσικότητας

Βραβείο Συναισθηματικής Έκφρασης

Βραβείο Χειρισμού Θέματος

Ελένη Κουσνή

ΑΣΤΑΘΜΗΤΟΣ ΠΑΡΑΓΩΝ

2ο βραβείο

Βραβείο Πρωτοτυπίας (εξ' ίσου)

Μαριλένα Χριστοφίδου

Η ΖΩΗ ΜΟΥ ΔΥΟ ΑΔΕΙΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

3ο βραβείο

Βραβείο Πρωτοτυπίας (εξ' ίσου)

Ελένη Παπαθανασοπούλου

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Έπαινος

Βραβείο Χρήσης Γλώσσας

Βραβείο Πρωτοτυπίας (εξ' ίσου)

Αριστοτέλης Κτενάς

ΘΑΛΑΣΣΑ

Έπαινος

Βραβείο Πρωτοτυπίας (εξ' ίσου)

Ελένη Γιαννέλη

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΤΕΤΡΑΔΙΟ

Έπαινος

ΣΕΙΡΑ: Γραφή
1η έκδοση: Αθήνα, Φεβρουάριος 2024
Αποκλειστικό δικαίωμα έκδοσης
«ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»
ISBN 978-618-5386-44-3

Copyright ©2024 «ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»
Διαχειριστής: Αλέξανδρος Κακαβάς
Τωνος Δραγούμη 14, ΤΚ 115 28 Αθήνα
Κιν.: 6932089819 Fax 2107294611
website: www.bookstream.eu

Απαγορεύεται η ολική ή μερική καθ' οιονδήποτε τρόπο ανατύπωση ή αναπαραγωγή, ηλεκτρονική ή ζωντανή παρουσίαση και κάθε άλλη χρήση όλων ανεξαιρέτως των κειμένων και εικόνων του βιβλίου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη ή του συγγραφέα

Βραβεία - Έπαινοι*
5ου Πανελληνίου Διαγωνισμού Στίχου
της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος
2023

* Οι Έπαινοι είναι ισότιμοι

Φλώρα Χρυσού

ΧΡΗΣΜΟΣ

1ο βραβείο

Βραβείο Μουσικότητας

Βραβείο Συναισθηματικής Έκφρασης

Βραβείο Χειρισμού Θέματος

ΧΡΗΣΜΟΣ

Λέν' στην παλάμη οι γραμμές
πως δείχνουν τα γραμμένα
κι όσοι έχουνε το χάρισμα
διαβάζουν τα κρυμμένα

οι γλάροι λέει στον ουρανό
χαράζουνε πορείες
κ τραγουδούν στη γλώσσα τους
ανθρώπων ιστορίες.

ΡΕΦΡΑΙΝ

Δύο εξηγήσεις κρύβονται
στην κάθε προφητεία
και ο καθένας
μόνος του διαλέγει ερμηνεία
Για να λυθεί το αίνιγμα
τούτη είναι η βοήθεια
Μόνο τα μάτια της ψυχής
γνωρίζουν την αλήθεια

Των αμπελιών το θρόισμα
για αγάπες ψιθυρίζει
που χάθηκαν κι ο άνεμος
τα λόγια τα σκορπίζει

Λεν' την αρχή του σύμπαντος
τη μαρτυρούν τ' αστέρια
μα πως το τέλος
κρέμεται απ' τα δικά μας χέρια

ΡΕΦΡΑΙΝ

Δύο εξηγήσεις κρύβονται
στην κάθε προφητεία
και ο καθένας
μόνος του διαλέγει ερμηνεία
Για να λυθεί το αίνιγμα
τούτη είναι η βοήθεια
Μόνο τα μάτια της ψυχής
γνωρίζουν την αλήθεια

ΣΩΠΑΣΕ ΜΕΡΑ

Αυτή η νύχτα σαν ψέματα κυλάει,
έρχεται ο ήλιος τ' όνειρο σκορπάει
αχ, έρωτά μου το μυστικό σου πώς
να το φυλάξεις μέσα σε τόσο φως;
Πώς απ' τα χείλη να σβήσεις τα φιλιά
από το σώμα την άγια αγκαλιά;

ΡΕΦΡΑΙΝ

Σώπασε μέρα σώπασε
μη μαρτυράς τα ξένα
και της καρδιάς τα τάματα κράτα καλά κρυμμένα.
Σώπασε μέρα σώπασε
άσε να ξεχάσω
όσα για λίγο κράτησα
ήξερα πως θα χάσω.

Περνάει ο χρόνος, ο έρωτας δεν περνάει
μόνο η αγάπη τον πόνο ξεγελάει.
Αχ βρε ζωή μου ποιος θα σου αντισταθεί;
Αφού η ψυχή μας πεθαίνει για ζωή..
Αυτός που βρίσκει τέλειο στ' αληθινό
το κουβαλάει μέσα του το φευγιό.

ΡΕΦΡΑΙΝ

ΜΗΝ ΤΑ ΦΟΒΑΣΑΙ ΤΑ ΦΙΛΙΑ

Ήταν εκείνη η βραδιά
που άφησε τα σημάδια
και το κορμί με έρωτα
χαράζανε τα χάρδια

Ήταν κι εκείνο το φιλί
που αρνήθηκες να δώσεις
είπες δε θέλεις να δεθείς
δε θέλεις να προδώσεις

ΡΕΦΡΑΙΝ

Μην τα φοβάσαι τα φιλιά
κι αν δε στα δίνουν κλέφτα
Χείλη προδίδουν την καρδιά
και τη ματιά την ψεύτρα
Μην τη φοβάσαι τη σιωπή
γιατί μιλάει μ' αλήθειες
δίνει το χρόνο στο μυαλό
να πολεμάει συνήθειες.

Ήταν κι εκείνη η μουσική
που έφερνε ο αέρας
τα κύματα της θάλασσας
κι ο ήχος της φλογέρας

Όλα κρυφά και άγια
απόκοσμα που μοιάζαν
στην άμμο όταν τα σώματα
σε μια αγκαλιά κουρνιάζαν.

ΡΕΦΡΑΙΝ

Μην τα φοβάσαι τα φιλιά
κι αν δε στα δίνουν κλέφτα
Χείλη προδίδουν την καρδιά
και τη ματιά την ψεύτρα
Μην τη φοβάσαι τη σιωπή
γιατί μιλάει μ' αλήθειες
δίνει το χρόνο στο μυαλό
να πολεμάει συνήθειες

ΠΑΓΙΔΕΥΟΜΑΙ

Σε είδα στο χρόνο τρελά να κινείσαι
μ' αστέρια να ντύνεις το ισχνό σου κορμί
ν' ανοίγεις δυο χέρια-φτερά να πετάξεις
τα μαύρα σου μάτια να στάζουν βροχή

Μου θύμισες κάτι βαθιά ξεχασμένο
που το 'χω ανάγκη
λευκό, παιδικό
σαν σύρμα από ασημί στα δύο κομμένο
ουρλιάζω στο χάδι σου το ηλεκτρικό

ΡΕΦΡΑΙΝ (ΝΤΟΥΕΤΟ)

-Παγιδεύομαι,
Παγιδεύομαι
Στου κορμιού σου τον ιστό γλυκά μπερδεύομαι
-Να μ' αγαπήσεις γι αυτό που είμαι
μη με προδώσεις, μαζί μου μείνε..

Τον άνεμο είδα χλωμή ν' αναπνέεις..
Στα χείλια έχεις ήλιους και μια ανατολή
Χρωστάς το φιλί σου σ' αυτούς που πιστέψαν
και ζήσαν τη μέρα χωρίς ενοχή

Σε είδα στους δρόμους γυμνή να χορεύεις
σε έρημες πόλεις στοργή να ζητάς
με κίτρινες ρόδες ταξίδια να κάνεις
μα εκεί όπου ξεκίνησες ξανά να γυρνάς!

ΡΕΦΡΑΙΝ (ΝΤΟΥΕΤΟ)

-Παγιδεύομαι,
Παγιδεύομαι
Στου κορμιού σου τον ιστό γλυκά μπερδεύομαι
-Να μ' αγαπήσεις γι αυτό που είμαι
μη με προδώσεις, μαζί μου μείνε..

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣΕ ΜΕ

Παραμύθιασέ με μια φορά
βρες ένα θέμα
Πες μια ιστορία
το τέλος αφιέρωσε σε μένα

Παραμύθιασέ με μια φορά
κρυψ' την αλήθεια
πες μαζί πως είμαστε από ανάγκη
κι όχι από συνήθεια

ΡΕΦΡΑΙΝ

Πούλα μου όσα έχω ανάγκη!
Τη δική μου αυταπάτη
πλάσε με έρωτα και ψέμα,
εγώ πιστεύω τον καθένα.
Τη ζωή είπα να μάθω...
Καλά να πάθω!

Παραμύθιασέ με μια φορά
στα δυο σου χέρια,
μες τη διάφανή σου αγκαλιά
να δω τ' αστέρια.

Παραμύθιασε με μια φορά
δε με πειράζει.
Άλλη μια φορά να πληγωθώ
δε με τρομάζει.

ΡΕΦΡΑΙΝ

Πούλα μου όσα έχω ανάγκη!
Τη δική μου αυταπάτη
πλάσε με έρωτα και ψέμα,
εγώ πιστεύω τον καθένα.
Τη ζωή είπα να μάθω...
Καλά να πάθω!

Πούλα μου έρωτα και ψέμα
εγώ πιστεύω τον καθένα.
Πούλα μου όσα έχω ανάγκη
στη δική μου αυταπάτη
τη ζωή είπα να μάθω...
Καλά να πάθω!!!

ΤΑ ΠΑΝΩ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΩ ΜΟΥ

Μου λες πως πάλι κλείνομαι
τίποτα δε σου λέω
στον κόσμο μου πως χάνομαι
σαν κρύβομαι όταν κλαίω

Πως έτσι λες δε γίνεται
μια σχέση να δουλέψει
τον πόνο όταν μοιράζεται
κανείς μπορεί να αντέξει.

ΡΕΦΡΑΙΝ

Τα πάνω και τα κάτω μου μόνο εγώ τα ξέρω
δεν έμαθα να ανοίγομαι, φταίει η ζωή, δε φταίω!
Τα πάνω και τα κάτω μου ανήκουν σε μένα,
η αγάπη μου χαρίζεται απλόχερα σε εσένα.

Το ονόμασες εγωισμό
εγώ το λέω θάρρος
τα μέσα μου που κουβαλώ,
να μην πληρώνει ο άλλος.

Τη γνώμη σου τη σέβομαι
μα με κρατάει ο φόβος
θα εμπιστευτώ με τον καιρό
δικός μας είναι ο χρόνος.

ΡΕΦΡΑΙΝ

Τα πάνω και τα κάτω μου μόνο εγώ τα ξέρω
δεν έμαθα να ανοίγομαι, φταίει η ζωή, δε φταίω!
Τα πάνω και τα κάτω μου ανήκουν σε μένα,
η αγάπη μου χαρίζεται απλόχερα σε εσένα.

ΜΕΓΑΛΟΙ ΡΟΛΟΙ

Φόρεσα ό,τι μου δώσατε
να σας ευχαριστήσω
τις αγαθές προθέσεις σας
θέλοντας να τιμήσω
Φόρεσα το κοστούμι σας
και λέτε πως μου πάει
μα στον καθρέφτη που κοιτώ
το είδωλο γελάει.

ΡΕΦΡΑΙΝ

Αθώς δε γεννήθηκα, το προσπαθώ να γίνω
κι είναι ο αγώνας άνισος που κάθε μέρα δίνω
Πόλεμος! Η αδύναμη ανθρώπινη μου φύση
πότε στη μάχη θα ηττηθεί, πότε θα υπερισχύσει

Ντύθηκα το χαμόγελο
που θέλετε να δείτε
το απόλυτο, το αλάθητο
που όλοι διαλαλείτε
μα η τόση τελειότητα
πάνω μου δεν «μιλάει»
ο ηθοποιός απέτυχε,
ο ρόλος τον «φοράει».

ΡΕΦΡΑΙΝ

Αθώς δε γεννήθηκα, το προσπαθώ να γίνω
κι είναι ο αγώνας άνισος που κάθε μέρα δίνω
Πόλεμος! Η αδύναμη ανθρώπινη μου φύση
πότε στη μάχη θα ηττηθεί, πότε θα υπερισχύσει

ANTAMΩMA

Στης νύχτας κάποιο αντάμωμα
πίσω πηγαίνουν χρόνια
μου αρνήθηκες το φίλημα
και το γυρεύω ακόμα

Κόντρα να πας στ' ανθρώπινα
φοβήθηκες μα τώρα
πίσω να φέρεις δε μπορείς
όσα σου πήρε η ώρα.

PEΦPAIN

Όποιος πολύ αγαπηθεί είναι ευλογημένος
μα απ' τη φωτιά αν δεν καεί γυρνάει καταραμένος
ως τα βαθειά γεράματα με μια κρυφή ελπίδα
πως ο έρωτας κι ο θάνατος έχουν την ίδια γλύκα.

Στης νύχτας κάποιο αντάμωμα
σαν χθες κι ας πάνε χρόνια
το θάρρος κι η αλήθεια μας
μύρωσαν τα σεντόνια.

Σαν με ρωτήσεις τώρα πια
αν μετανιώνω κάπως,
θα τ' άλλαζα που σ' άφησα
να πεις πως είναι λάθος.

PEΦPAIN

Όποιος πολύ αγαπηθεί είναι ευλογημένος
μα απ' τη φωτιά αν δεν καεί γυρνάει καταραμένος
ως τα βαθειά γεράματα με μια κρυφή ελπίδα
πως ο έρωτας κι ο θάνατος έχουν την ίδια γλύκα.

Ελένη Χουσνή

ΑΣΤΑΘΜΗΤΟΣ ΠΑΡΑΓΩΝ

2ο βραβείο

Βραβείο Πρωτοτυπίας (εξ' ίσου)

ΑΣΤΑΘΜΗΤΟΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΣ

Είσαι και συ ένας αστάθμητος παράγοντας
Κλάσμα που του 'λειπε ο σωστός αριθμητής
Φεύγεις και έρχεσαι τον χρόνο μου τρομάζοντας
Και εγώ είμαι λάθος παρονομαστής

Δεν είναι η αγάπη μας μόνο αφαίρεση
Είναι να δίνεις δίχως αποδείξεις
όταν στα μάτια σε κοιτώ, κάνω διαίρεση
Κι εσύ μου απαντάς ήξεις- αφίξεις

Είσαι η εξίσωση που άγνωστη παρέμεινε
Εσύ ο X κι εγώ η άγνωστη παράμετρος
Ο έρωτάς μας στα αζήτητα απέμεινε
Κι ο δρόμος μας θα μείνει τώρα αδιάβατος

Δεν είναι η αγάπη μας μόνο αφαίρεση
Είναι να δίνεις δίχως αποδείξεις
όταν στα μάτια σε κοιτώ, κάνω διαίρεση
Κι εσύ μου απαντάς ήξεις- αφίξεις

ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ

Ο χρόνος πέρασε μα εγώ αργοπορώ
Σ' ένα ταξίδι που έχει μείνει ξεχασμένο
Το εισιτήριο στα χέρια μου κρατώ
Κι όμως το τρένο είναι χρόνια σταθμευμένο

Το πιο μεγάλο το ταξίδι έχω αφήσει
Σε μια αλάνα που χτυπούσαμε τα πόδια
Κι από την σκόνη της έχουν ραγίσει
Όλα του κόσμου τα ξεκούρδιστα ρολόγια

Κι ίσως το εισιτήριο που χρόνια έχω
Χαμένο σε μια τσέπη παιδική
Να `ναι αυτό που μου μαθε να τρέχω
Με μια ελπίδα πάντα δανεική

Στις διαβάσεις οι πεζοί καθυστερούν
Οι μπάρες κατεβαίνουν σκουριασμένες
Όσα ταξίδια και αν κάνουν απορούν
Πως μένουν οι ζωές σταματημένες

Ένα ταξίδι περιμένω να με πάει
Κάπου να βρω μια αλάνα με φωνές
να σταματήσω το ρολόι που χτυπάει
ν' ανάψω πάλι της ψυχής μου τις φωτιές

Κι ίσως το εισιτήριο που χρόνια έχω
Χαμένο σε μια τσέπη παιδική
Να `ναι αυτό που μου μαθε να τρέχω
Με μια ελπίδα πάντα δανεική

ΠΕΙΡΑΓΜΕΝΑ ΖΑΡΙΑ

Σιωπηλές διαμαρτυρίες
και πολύκοσμες πορείες
μου πες πως ταξίδι θα με πας
σε καινούριες πολιτείες
που `χουνε παλιές πλατείες
είπες πώς λουλούδια θα κρατάς

Δεν σταμάτησε ο κόσμος να γυρίζει
Και η σκέψη μας στα ίδια τριγυρίζει
Σ` όσα μέρη κι αν ξεκίνησες να πάς
Στις γωνίες που είχες πέσει θα γυρνάς

Ένοχα φιλιά και χάδια
Τα αθώα μας τα βράδια
Τα γεμίσαμε με όνειρα βουβά
Με τα πειραγμένα ζάρια
Πάνω σε σβησμένα χνάρια
Χτίσαμε με όνειρα παλιά

Είναι ο κόσμος πάντα η ίδια γειτονιά
Θα τον χτίζουνε τα ανύποπτα παιδιά
και ξανά με τα κοντά μας παντελόνια
θα κρυβόμαστε στα περασμένα χρόνια

ΚΙ ΕΓΩ ΠΑΙΔΙ...

Βγήκανε πάλι τα παιδιά στις γειτονιές
Κι ο χρόνος πίσω τους ακούραστα δουλεύει
Βγήκαν με μπάλες σαγιονάρες και φωνές
Και μια λαχτάρα δίπλα τους χορεύει

Κι εγώ παιδί, πάντα παιδί
Με τα γυμνά μου πόδια
Τρέχω μαζί, τρέχω μαζί
Δεν έχουνε διόδια
Τα παιδικά τα πόδια

Βγήκαν με φόρα τα παιδιά στις γειτονιές
Μπουλούκια με πολύχρωμα καπέλα
Βγήκαν με γέλια και γεμίσαν ευωδιές
Τα μουχλιασμένα τα παλιά σαλόνια

Κι εγώ παιδί, πάντα παιδί
Με τα γυμνά μου πόδια
Τρέχω μαζί, τρέχω μαζί
Δεν έχουνε διόδια
Τα παιδικά τα πόδια

ΔΡΟΜΑΚΗΔΕΣ

Κρατώ το χέρι σου σφιχτά
Τον δρόμο να περάσω
Μωρό μου μην σε χάσω

Και περπατώ και περπατώ
δεν έχει ο δρόμος τελειωμό
Στο πλάι μου αν σ' έχω
και περπατώ και περπατώ
μαθαίνω πώς να σ' αγαπώ
και πώς να σε προσέχω

Δρομάκηδες της μιας βραδιάς
Στο μέρος πάντα της καρδιάς
κρατάω τ' όνομά σου
Στ' απομεινάρια της ζωής
αιχμάλωτοι κάθε στιγμής
Μεθώ απ' τ' άρωμά σου

Γέρνω στον ώμο σου γλυκά
Μετά στην αγκαλιά σου
Μυρίζω τ' άρωμά σου

Και περπατώ και περπατώ
δεν έχει ο δρόμος τελειωμό
Στο πλάι μου αν σ' έχω
και περπατώ και περπατώ
μαθαίνω πώς να σ' αγαπώ
και πώς να σε προσέχω

Δρομάκηδες της μιας βραδιάς
Στο μέρος πάντα της καρδιάς
Κρατάω τ' όνομά σου
Στ' απομεινάρια της ζωής
Αιχμάλωτοι κάθε στιγμής
Μεθώ απ' τ' άρωμά σου

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ

Απόψε σου παρέδωσα το τελευταίο γράμμα
Σου έγραψα πως σ' αγαπώ όμως αυτό δεν φτάνει
Όταν χωρίζουν οι ματιές, γίνονται οι ώρες πιο μικρές
Και η αγάπη χάνει

Απόψε σε παράτησα στην πόρτα δακρυσμένη
ούτε εσύ με κράτησες ούτε κι εγώ σου είπα
Πάμε να ξεκινήσουμε από την αρχή και πάλι
Και όσα άφησα για σέ, χαλάλι σου χαλάλι

Απόψε δεν σου άφησα λουλούδια στο τραπέζι
το βλέμμα μου σ' αναζητά μα όμως δεν σε φτάνει
Όταν λυγίζουν οι καρδιές, τα χάρδια γίνονται φωτιές
και η αγάπη χάνει

Απόψε σε παράτησα στην πόρτα δακρυσμένη
ούτε εσύ με κράτησες ούτε κι εγώ σου είπα
Πάμε να ξεκινήσουμε από την αρχή και πάλι
Και όσα άφησα για σένα, χαλάλι σου χαλάλι

ΚΙΒΩΤΙΟ

Ένα κιβώτιο που κρατώ
Στο υπόγειο μουχλιασμένο
Αν το ανοίξω θα βρεθώ
Σε τόπο μαγεμένο

Σε τόπο άδειο από θνητούς
Μα από θεούς γεμάτο
Σε τόπο άδειο από λυγμούς
Μα από έρωτα χορτάτο

Θα ` ναι η ζωή μια μάγισσα
Θα ` ναι ` η αγάπη λύση
Θα λέει πώς δεν άργησα
Θα ` ρθει να μου μιλήσει

Ένα κιβώτιο πιο παλιό
Απ ` όσα η γή θυμάται
Κρατάει κρυμμένο μυστικό
Τ ` αφήνει να κοιμάται

Σε μέρος άδειο από ποιnés
Γεμάτο οφθαλμαπάτες
Που όταν βγουν αληθινές
Θ ` αλλάξουν επιβάτες

Θα ` ναι η μέρα εξόριστη
Θα ` ναι η γη βρεγμένη
Κάποια ευχή αόριστη
Θα είναι εκπληρωμένη

ΒΑΡΕΘΗΚΑ

Βαρέθηκα τα πτώματα
σαν ζόμπι να γυρίζουν
του κόσμου τα πατώματα
μ' οργή να σφουγγαρίζουν

Βαρέθηκα τους ζωντανούς
Που κρύβουν τις ζωές τους
σε τόπους πάντα χλοερούς
και πνίγουν τις φωνές τους

Βαρέθηκα το μίσος σας
Το καλοδουλεμένο
Το άθλιο το σκηνικό
Το ξεπατικωμένο
Βαρέθηκα τους ρόλους σας
που έχουν λάθος λόγια
τους θλιβερούς προλόγους σας
γεμάτους μοιρολόγια

Βαρέθηκα τους θλιβερούς
Που κυνηγούν τον κόσμο
Να τον αποτελειώσουνε
Με στάχτη και με δυόσμο

Που οι κριτές γινήκανε
Για όλα και για όλους
μονάχοι διοριστήκανε
σαν όλους τους διαόλους

Βαρέθηκα τα όνειρα
τα ψευτοαναθρεμμένα
που μου σφυρίζουν πονηρά
για πάντοτε χαμένα
βαρέθηκα και μένα
που τόσο πια βαριέμαι
για όνειρα χτισμένα
άλλους να καταριέμαι

Μαριλένα Χριστοφίδου

Η ΖΩΗ ΜΟΥ
ΔΥΟ ΑΔΕΙΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

3ο βραβείο

Βραβείο Πρωτοτυπίας (εξ' ίσου)

Ο ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Βλέπω συχνά στη γειτονιά
έναν παράξενο διαβάτη.
Έχει λευκά μακριά μαλλιά,
όψη τραχιά θωριά φευγάτη.

Με ένα σκύλο συντροφιά
κυκλοφορεί και περπατάει.
Σαν καουμπόι, σαν ροκάς
ρούχα στενά μπότες φοράει.

Φαντάζομαι θα ναι φτωχός,
μα δίχως άλλο δεν τον νοιάζει.
Θα 'ναι άνθρωπος μοναχικός
που η μοναξιά δεν τον τρομάζει.

Μπορεί και να είναι καλλιτέχνης,
ζωγράφος ή και λογοτέχνης.
ηθοποιός τραγουδιστής
ντραμίστας ή και βιολιστής.

Πάντως δεν θα ναι λογιστής..
δεν θα κοιμάται απ' τις δέκα.
δε μοιάζει να' χει πεθερά ούτε
παιδιά ούτε γυναίκα.

Μοιάζει να έχει ερωτευτεί
και να χάσε τον έρωτα του
Και η απώλεια αυτή
να στοίχειωσε τα όνειρα του.

Δεν ξέρω γιατί σκέφτομαι
αυτόν τον άγνωστο διαβάτη.
ίσως βαθιά να ανησυχώ
πως μας συνδέει κάτι.

Μα δεν ρωτάω ποτέ για αυτόν
από ντροπή μα κι από φόβο.
Αφού δεν ρώτησε κανείς
άγνωστου άνθρωπου τον πόνο.

Αν ήταν λίγο πιο μικρός
Αν φόραγε ρούχα καινούργια
Αν είχε μάτια γαλανά
Ίσως αν κράταγε λουλούδια

Θα τον κοιτούσα πιο γλυκά
Θα τον χαιρέταγα στο δρόμο
Δεν θά ψαχνα ποιά συμφορά
τον άφησε έρμο και μόνο

Ίσως μια μέρα του μιλήσω
ίσως βρω θάρρος να ρωτήσω
Ποιός είναι τί ζωή περνάει
Αν την παλεύει και νικάει

ΜΗ ΜΕ ΛΗΣΜΟΝΕΙ

Σαν τον πλανόδιο πωλητή σε μια άδεια πόλη
και σαν αδέσποτο σκυλί στην ερημιά.

Για την αγάπη ζητιανεύω κι ας πληγώνει.
Ρίξε ένα βλέμμα δώσε ένα κέρμα κι έχε γεια.

Δεν σου ζητάω προς θεού να μ'αγάπησεις.
Ούτε να μ'έχεις στη ζωή σου βασιλιά
Ένα λουλούδι σου προσφέρω για συγγνώμη
Μή με λησμόνει, μή με λησμόνει κι έχε γεια.

Για το αντίο μας ποτέ να μη δακρύσεις.
Να είσαι πάντοτε αγάπη μου καλά
Μα ένα λουλούδι όταν κάποτε μυρίσεις
να με θυμάσαι σαν ανάμνηση γλυκιά.

Κάποτε θα' ρθει ο καιρός, θα έρθει η μέρα
Να αναζητήσεις μιαν αγάπη από το χτες
Κι όταν την άνοιξη θα 'ρθεις σαν χελιδόνι
δε σε ξεχνάω, δε σε ξεχνάω θα μου λες.

ΝΤΕΜΙ ΣΕΖΟΝ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

Σε ταξί βραδινό
πάλι μόνη θα μπω
και στο σπίτι
θ'αράξω κι απόψε

Φίλοι , ξένοι , γνωστοί
σκόρπιες λέξεις , σιωπή
κλεισ'τα μάτια
τις σκέψεις σου διώξε

Πώς περνάω πως ζω
που σκιές πολεμώ
που μετράω πληγές στο σκοτάδι
Είναι κρύος ο καιρός
Κι εγώ κυκλοφορώ
μ'ενα αμάνικο
ντεμί σεζόν φουστάνι

Κάποτε πολεμώ
με θυμό το κενό
και με καίει
στην ψυχή η αγωνία

Κάποιοι ξέρω θα πουν
“Όλοι ζόρι τραβούν”
“κι η ευκαιρία
στέκεται στη γωνία”

Μα έχω πια κουραστεί
να ξυπνάω το πρωί
χωρίς να χω αγκαλιά
κι ένα χάδι
Το παλτό σου χοντρό
Άσε με να χωθώ μέσα του
κι η αγκαλιά σου μου φτάνει

ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΜΕ ΠΛΗΓΩΝΕΙ

Εγώ μια θάλασσα γνωρίζω
Μια γη μια πόλη μιαν ελιά
Σαν το παιδί που μεγαλώνει
στης μάνας του την αγκαλιά

Κι εσύ τ' αστέρια αγναντεύεις
ψάχνεις για νέους ουρανούς
Ενός αετού κρατάς τις πλάτες
Να πας σε κόσμους μακρινούς

Άπειρο το σύμπαν με πληγώνει
Κι όλη μου η ζωή δυο άδειοι δρόμοι
Άστεγοι κι αμοίραστοι οι φόβοι
Κάτω απ' της τόλμης το σεντόνι

Ένας ή δυο το ίδιο μόνοι
Κι η γη στο σύμπαν μόνο σκόνη

Λες πως τον κόσμο θα γνωρίσεις
Θα μελετήσεις τους σοφούς
Έχεις μια χούφτα απαντήσεις
Για να μαγέψεις τους πολλούς

Κι εγώ στα βήματα μου επάνω
Βαδίζω πάλι σταθερά
Με χρώματα που αναγνωρίζω
Βάφω τον κόσμο μου ξανά

Κι όταν τον εαυτό μου χάνω
τον βρίσκω πάλι στα γνωστά
τα ίδια τα παλιά τα στέκια
και στην παλιά μου γειτονιά

ΑΤΥΧΗΜΑ

Δεν έχεις φρένο και το τιμόνι σου με το ένα κρατάς
Και το δικό σου το πρέπει με χίλια το κυνηγάς
Άλλοτε κόρνα βαράς να περάσεις άλλοτε αργείς
το κινητό να τσεκάρεις στα φανάρια όπως κάνει ο καθείς

Με νεύρα τρέχεις για να προλάβεις να πας στη δουλειά
Σκέφτεσαι διάφορα, τ' αφεντικό ,τη ζωή ,τα λεφτά
Τσιγάρο ανάβεις και φουμάρεις να διώξεις το στρες
κι όταν μπροστά σου πετιούνται τους μουντζώνεις και τους τη λες

Κι ύστερα φεύγει ο τροχός
ανεβαίνει ο παλμός και τινάζεσαι μέσα στ αμάξι
Σου μυρίζει καπνός και ο κόσμος θολός
Παρά τρίχα θα τα' χες τινάζει

Κι ύστερα ακούς βουητό σαν παραμιλητό
κι η σειρήνα κοντά σου ουρλιάζει
Μα απ' αυτήν πιο πολύ κλαίει ένα παιδί που δεν ξέρεις αν έχει τρομάξει

Κι ύστερα οι σκέψεις χτυπούν στο παμπριζ και γυρνούν
στο μυαλό σου οργισμένες σαν σφαίρες
Και τρομάζεις πολύ που όλο κλαίει το παιδί
Κι οι λυγμοί του για σένα φοβέρες

Να' ταν άλλη στιγμή , να μην ήμουνα εκεί
Να μην ήμουν μπροστά σου τέτοια ώρα
Για μια κλήση χαζή για μια σκέψη πεζή
Το μυαλό ξεγλιστράει απ' το τώρα

Κι όλο οι σκέψεις χτυπούν στο παμπριζ και γυρνούν
στο μυαλό σου σαν βόλια χτυπάνε
Αναμνήσεις ζωής σε μια μόνο στιγμή
Και μια ανάσα σου όλες χωράνε

ΤΩΡΑ ΠΙΑ

Τώρα πια με τρομάζει η ζωή
Κι είναι θέμα για μένα το ρίσκο
Κι όπου πάω σε βρίσκω
Και πονάει η ψυχη

Τώρα πια με τυφλώνει το φως
Και μονάχη γυρνώ στο σκοτάδι
Και δεν έχω ούτε χάδι
Όσο κι αν το ποθώ

Και σε νιώθω παντού
Σ' ότι πω κι ό τι κάνω
Στο κορμί μου επάνω
Στης καρδιάς τη ρωγμή

Μια σκιά πολεμώ
Κολλημένη στο σώμα
και στις νύχτας το χρώμα
κρύβεται στη σιωπή

Τώρα πια είμαι λάβα καυτή
που ό,τι αγγίζει το καίει και σβήνει
Και καμμένη αφήνει
την αθώα τη γη

Τώρα πια σκοτεινός ουρανός
με σκεπάζει και μέρα και νύχτα
Και στις σκέψης τα δίκτυα
Χάνεται η προσμονή

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗ

Όταν θα φύγω και πάω μακριά
Κι όταν τα δάκρυα σου στεγνώσουν
Θε να χαθώ στη λησμονιά
Και οι καημοί μου θε να τελειώσουν

Όμως εσύ να με θυμάσαι
Και να λογίζεσαι όπου και νασαι
Πως η ζωή που είχα να ζήσω
Έγινε δώρο να στο χαρίσω

Κι όταν θα βλέπεις περαστικούς
Δωσ' τους θερμούς χαιρετισμούς
Και να αγκαλιάζεις με χέρια ανοιγμένα
Σαν να αγκαλιάζεις κι από μένα

Κι όταν τα φύλλα ακούς να θροΐζουν
Άκου τα πως τον αέρα γεμίζουν
Άκου τα λόγια τους τα μαγεμένα
Άκου τα προσεκτικά και για μένα

Κι όταν κρασί θα σου βάζουν να πεις
κι έρθεις στο κέφι και ζαλιστείς
Ένα τραγούδι να πεις και για μένα
Και να το πεις με τα μάτια κλεισμένα

Κι ύστερα όταν μπεις στο χορό
Πάτα γερά σταθερά στο ρυθμό
Κάνε στροφή κι όπως όλα γυρίζουν
Δώσε αξία σ αυτά που αξίζουν

Έτσι η ζωή που αφήνω σε εσένα
Θα 'χει μια στάλα πνοής και για μένα

ΜΥΣΤΙΚΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Στην παλιά Λευκωσία μια πόρτα κλεισμένη
μυστικά σφραγισμένα κι ιστορία σβησμένη
Σεργιανίζει η Ελλάδα στην καινούργια πλατεία
σαν ψυχή που δε βρίσκει τα Ηλύσια πεδία

Και διπλά κλειδωμένη η απόκρυφη αλήθεια
μου ζητάει προστασία και λιγάκι βοήθεια
για να αντέξει να παίξει άλλη μία παρτίδα,
να κερδίσει ή να χάσει τη μισή μου πατρίδα

Μυστικά σφραγισμένα και πόρτα κλεισμένη
Το άλλοθι μου κρατάτε σε μια δίκη στημένη

Για μια πόρτα που έκλεισε για μια μνήμη χαμένη
Βασανίζεται άδικα η ψυχή και επιμένει
Να αρπάξει απ' το αύριο για να δώσει στο τώρα
Μήπως έτσι σωθεί την ύστατη ώρα

Κι αν ανοίξει η πόρτα και τα μάγια λυθούνε
Αν τα μάτια μπορέσουν την αλήθεια να δούνε,
συλλογιέμαι αν θα αντέξουμε όσα συμβούνε
κι αν στο ψέμα που ξέρουμε πιο όμορφα ζούμε

Αχ πατρίδα , το ψέμα που μου λες επιτρέπεται
μα στο τέλος της μέρας κι η αλήθεια να λέγεται.
Οι αδύναμες μνήμες μου χαροπαλεύουνε
Και οι μέρες που φύγαν πληρωμή περιμένουνε

Ελένη Παπαθανασοπούλου

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Έπαινος

Βραβείο Χρήσης Γλώσσας

Βραβείο Πρωτοτυπίας (εξ' ίσου)

Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΠΟΘΟ

Σαν άυλη ξωθιά η γαλήνη του χειμώνα
αφήνει χνάρια στο απάτητο και λευκασμένο χιόνι
καθώς νυχοπατεί ανάρια στον χειμερινό λειμώνα,
ενώ ο άνεμος που μας κυκλώνει
ψιθυρίζει λόγια πόθου ανήμερου ακόμα.
Ο χρόνος μας οργώνει.

Αυτή η πορεία για τους χιονοδρόμους
εξελίχθηκε σε άλμα μοιραίο!
Από της λίμνης τους πιο παγωμένους όρμους
άνοιξαν όλοι τα φτερά τους προς το «Ωραίο»
και πέταξαν για άλλους κόσμους,
γι άλλων καιρών το ιερό νυμφαίο.

Στην καρδιά της όασης,
έκπληκτοι οι νομάδες
αντίκρυσαν άνδρες φερμένους από αλλού.

Στα όρια της όρασης
οι μαυρομάντιλες κυράδες
κρύφτηκαν μέσα στη σκιά του νου,

καθώς άνδρες παράξενοι, οι γιοί της έκστασης,
γύρεψαν να ζευγαρώσουν μαζί τους
σε χιονοδρόμια και οάσεις γης και ουρανού.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ, ΠΟΘΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Έσχισα στο λιβάδι παίζοντας
σ' αγκαθοκέντρι αιχημηρό
τα καινούρια ρούχα μου
-κι εσύ με μάλωσες με ύφος τρυφερό

Έβρεξα στον ποταμό,
μαζεύοντας λουλούδια πλάι στο νερό,
την μεταξένια εσθήτα μου
-κι εσύ με μάλωσες με ύφος τρυφερό.

Παιχνιδιάρικα τα όνειρά μου,
τα έδεσα σε ετοιμοτάξιδους χαρταετούς
που ακροβατούσαν μέσα στη χαρά μου
σε ανεξερεύνητους γαλάζιους ουρανούς.

Στους συννεφόσπαρτους αιθέρες
παιχνίδιζαν με τρόπο τολμηρό
προκαλώντας σε να νιώσεις τους αέρες
-κι εσύ με μάλωσες με ύφος τρυφερό.

Δεν το κατάλαβα
από την έρημο που χάθηκα με είχες ξαναφέρει,
από την περιπλάνηση με είχες αποτρέψει,
από ανεμόβλητες στιγμές με είχες συνεφέρει
εσύ μόνο είχες στο μύχιο μου όνειρο πιστέψει,
μετάλαβα την ψυχή σου σε χρόνο ιερό
κι εσύ όλο με μάλωνες με ύφος τρυφερό!

ΤΑ ΜΕΣΗΜΕΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ, ΠΟΘΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

Στην λάβρα του μεσημεριού θα ετοιμαστώ
σαν άνθος λεμονιάς θα στολιστώ
με χίλια άσπρα πέταλα ευωδιασμένο,
σαν στάχυ εγώ με άγανο χρυσό και μεστωμένο.

Θα ονειρευτώ του γάμου την παστάδα
με άπειρη χαρά και αλαφράδα,
την άνοιξη που στη ζωή καλοκαιριάζει,
ή το πρωί που σύγκαира μεσημεριάζει,

το μέγα πάθος λεύτερο θα με καλεί
και θα λαγγεύομαι με το φιλί
ο φέροντας καρπός το σώμα μου θα αλλάζει
ονείρου όνειρο που μέσα μου θα ωριμάζει.

Στην λάβρα του μεσημεριού θα εορταστώ
στην λάβρα του καλοκαιριού θα ζεσταθώ.
Θα ονειρευτώ το μύχιο όνειρό μου
αυτό που κρύβω κι απ' τον εαυτό μου

Μα μες στην πεθυμιά η πλάνη κρύβεται
κι όσο περνά η μέρα της ζωής, η αγάπη φθείρεται,
σαν οι φρουτένιες της ονειροφαντασίας νόστιμες γεύσεις
διαχέονται στις άκαιρες μικρές απογοητεύσεις.

Στην λάβρα του μεσημεριού με σθένος θα σταθώ
αν στέρα σε ρίζες σαν του σφένδαμου στηθώ.
Το λιόγερμα ίσως κάτι άλλο να μου φέρει
ίσως του Χρόνου της Καρδιάς ένα γαλάζιο περιστέρι.

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΗΡΑΜΑ, ΠΟΘΟΣ ΑΙΧΜΗΡΟΣ

Ανέμελα τριγυρούσα στο δάσος
γυρεύοντας την πηγή με το αθάνατο νερό.
Μα είδα κυνηγούς αλαφροπάτητους
να ιχνηλατούν με ζέση τον ντορό,
στο πιο βαθύ του άλσους ιερό.

Γύρευαν κάπου εκεί το θήραμά τους
κι όλο και πιο σιμά τους έφερναν τα βήματά τους.

Πίσω από απάτητες κρυψώνες,
τραγούδαγαν το θέρος
του δάσους οι κρυφοί θαμώνες
στο πιο ανέγγιχτο του κόσμου μέρος

και γύρω ευωδίαζε ο αέρας
από τις εύοσμες μοσχοβολιές της μέρας.

Με ένα ξάφνιασμα βρεθήκαμε αντικριστά
και στα κατάβαθά μας αιφνιδιαστήκαμε
πλάι στα θαμναγκάθια τα σκληρά, τα γυριστά
καθώς κατάματα στα ίσια κοιταχτήκαμε.

Μείναμε ακίνητοι για μια ατέλειωτη στιγμή
που την συννέφιασαν ανέκφραστοι λυγμοί.

Αιώνια παγώσαμε
ο θηρευτής κι εγώ
όταν την μοίρα νιώσαμε,
καθώς αντίκρυσα μπροστά μου εκεί τον κυνηγό.
Στα μάτια του το διάβασα,
στην κόρη τους, όπου το δάκρυ σαν το κύμα σπούσε
σαν σ' ολοτάραχη τρικυμιώδη θάλασσα:
ήμουν εγώ το θήραμα που αναζητούσε.

ΩΡΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ, ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΕΝΟΣ ΠΟΘΟΣ

Γυμνώθηκα
πέταλο – πέταλο άνοιξα την αυγή
μπροστά σου σαν το γιορτινό λουλούδι,
και με άπειρη ιεροπρέπεια
μετάλαβα του ήλιου το φως.
Μέλισσες και πεταλούδες
τρύγησαν τη γύρη μου
και τα πουλιά τραγούδησαν στα φύλλα μου
την Άνοιξη.

Γυμνώθηκα
πέταλο - πέταλο ξετύλιξα όλα μου τα χρώματα
πάμφωτα και τολμηρά.
Ο διάκοσμός μου αραβουργήματα ζωής,
τα σέπαλα άνοιξα
για να σ' αναζητήσω,
να σε καλοδεχθώ εντός μου τρυφερά,
στην άνοιξη αγκαλιά μου,
στο γέρμα του ήλιου
ν' ανακουφίσω τη μέρα σου με μια δροσοσταλιά
αναπαμού.

Γυμνώθηκα
πέταλο - πέταλο άνοιξα την ακριβή ψυχή μου
μυσταγωγικά,
ατόφρα
με γνησιότητα που αναβλύζει
από την μέσα μου αβυθομέτρητη πηγή,
ή από μια αλλοτινή κρυφή πληγή.
Η άνοηση βουβή – ανέγγιχτη.
Σε πόσους αγρούς με έχεις ξεχάσει;
Σε πόσα λιβάδια σε έχω χάσει;

Η ΔΥΣΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ, ΠΟΘΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Στον ουράνιο θόλο, ψηλά στον δρόμο του ήλιου,
στην χώρα της ωδής και του ήχου του ίδιου
με τα φτερά ολάνοιχτα και μια κρυφή ουλή
πέταγες σαν πολύπλομο πουλί,
με πινελιές της άνοιξης πασπαλισμένο.
Να με πάρεις στο ταξίδι σου, ακόμα σε προσμένω,
στον βορρά που πας να βρεις τον εαυτό σου
στις χίλιες νυχτωμένες λίμνες των ματιών σου.

Ψηλά, στο γέμμα του ήλιου που ροδίζει,
πίσω απ' το όρος που την δύση μοιάζει να ορίζει,
ατένισα την γη που κρέμονταν απ' τα φτερά σου
τα ολοφώτιστα, τα δυνατά, τα φωτερά σου.
Κάθε τους χτυπησιά απροσμέτρητος ιριδισμός
κάθε σου μέρα είναι ζωής ολόγιομος παλμός.
Τ' αγέρι με τραγουδάγε όσο μετρούσα την σιωπή σου,
κι η μνημοσύνη κράτησε άληκτη την θύμησή σου.

Μέσα μου έμεινε πάντα ανεκπλήρωτη η προσμονή
με ατελείωτη, απρόσκλητη αναμονή
για το ταξίδι αυτό που πόθησα να κάνω στην ψυχή σου
για το όνειρο που τόλμησα να ζωγραφίσω στην αυλή σου.
Απόμεινα στον νύχτιο πια ουρανό να αναζητώ,
το μέγα άστρινο θάμβος να κοιτώ,
που το 'χα απάνω σου με μάτια της ψυχής μου ατενίσει
σε μία πολιτεία που στο όνειρό μου μοναχά την είχα χτίσει.

Η ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ, ΠΟΘΟΣ ΣΚΟΤΕΡΟΣ

Στον μικρό μου κοσμόκυκλο απαλά θα κυλίσω,
μες στις παλάμες μου τις αγάπες θα κλείσω.
Χθесινά τριαντάφυλλα στο λιόγεμα φθίνουν
τα πέπλα της νύχτας το όνειρο σβήνουν.

Έμεινε μόνο η φεγγαρόλευκη ακτή
να χαιδεύει την ώρα με γλυκιά μουσική.

Παράξενο είναι του κόσμου το ντύμα
απροσδόκητο επέρχεται του χρόνου το κύμα
τη μια στιγμή η αγάπη στην ζωή ζημερώνει,
μα έρχεται η ώρα που η αγάπη νυχτώνει.

Μένει μόνο μια απαλή μουσική
την ψυχή να χαιδεύει με νότα χρυσή.

Τον μικρό μου κοσμόκυκλο απαλά θα τον κλείσω
και τον νύχτιο ουρανό μου με άστρα θα ντύσω
να φωτίζουν τον κόσμο όσο η νύχτα διαρκεί
μέχρι να 'ρθει ξανά η χρυσή, φωτερή ανατολή.

Κι όταν του απονύχτερου ο κύκλος θα κλείνει
μετά απ' το σκοτάδι ξανά φως η ζωή θα μου δίνει.

ΛΕΥΤΕΡΩΜΑ, ΠΟΘΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

Φτερουγίζει η ζωή, ξεχασμένο πουλί
σκλαβωμένη χαρά μες στα στήθια
σπαρταρούν οι στιγμές,
όνειρα που έγιναν χτες
στης καρδιάς μου τα βύθια.

Φωτεινό περιβόλι
χιλιοπέταλα άνθη, που ξεχάσαν ν' ανθίσουν
ώρες που ανοίξαν θαρρώ
σαν λουλούδια σε κύκλιο χορό
θα θελήσουν σε μια νέα αγάπη ν' ανοίξουν.

Αμήχανο το παρελθόν
στην ομίχλη χάνεται καθώς προχωράμε.
Γλώσσες άλικες, πάθη γεμάτες
μαχαίρια οι λέξεις, πόνο χορτάτες,
λεπίδια τα λόγια, μας πληγώνουν όταν μιλάμε.

Φτερουγίζει η ζωή, ξεχασμένο πουλί,
το κλουβί έχω με σθένος αδράξει
με την πόρτα εντελώς ανοιγμένη
την καρδιά με φως άστρων λουσμένη
το άφησα λεύτερο σε γη κι ουρανό να πετάξει.

Αριστοτέλης Κτενάς

ΘΑΛΑΣΣΑ

Έπαινος

Βραβείο Πρωτοτυπίας (εξ' ίσου)

ΝΑ ΄ΠΑΙΡΝΑ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΜΟΥ

Κουπλέ

Άνοιξ' το παραθύρι σου το μισοσκουριασμένο
να δουνε τα ματάκια σου, ότι σε περιμένω
βάλε τις κάλτσες, τα ριχτά και πανοφόρι ρίξε
τον πόνο μου, την προσμονή και τον καημό μου λήξε

τα μάτια σου στα μάτια μου κάρφωσε δίχως άλλο
σαν το καράβι που κοιτά του φάρου το σινιάλο
πιάσε το χέρι μου σφιχτά, τόσο που να ξεχάσω
ότι έχω μόνο μια ζωή κι ύστερα θα σε χάσω.

Ρεφραίν

αχ να παιρνά το θάρρος μου, να προκαλούσα σάλο
πως σ αγαπώ να φώναζα, χωρίς να σε προσβάλλω

Κουπλέ

Πέτα σε θάλασσα βαθιά τα άγχη σου, τις σκέψεις
τα ψάρια να τα φάνε πια και μην ξαναπαρέψεις
κάτσε στο μώλο αντάμα μου και κοίτα το φεγγάρι
και γω τα χέρια θα κουνώ, να κάμω τον βαρκάρη

Να πιανα, λέει, τη θάλασσα κι όσα μπορώ απ'τ' άστρα
νά φτιαχνα το κλιπάκι για..., για τα μαλλιά σου πιάστρα
Να σήκωνα τη γείτονια, μαζί με τα παιδιά της !
να 'ταν παιδιά σου όλα τους και να μouna προστάτης

ΡΑΔΑ*Κουπλέ*

Βαρέθηκα στη ράδα μου
ποτέ να μη σπατζάρω
στη μπούκα τη ρημάδα του
ποτέ να μη μπουκάρω

Βγάλε τη νιτσεράδα σου
την άπλυτή από πάντα
κι άπλωσε την αράδα σου
καβάλησες τριάντα

Τι κι αν μαζί γλεντήσαμε
στο Σφαξ μια βραδιά
Τύνιδα, Αλγέρι, ζήσαμε
ζωή πειρατικά.

Ρεφραίν

Έχω στο νου μου ίσαλο
μια όμορφη κυρά
για να μπατάρω σ' ύφαλο
να βρω μια στεριά.

Κουπλέ

Η αβαρία χτύπησε
τη γάστρα στην καρδιά
και την καρίνα τρύπησε
στη μπάντα την ζερβιά.

Σα τη μουράβια ξύσε με
πονάνε τα κορμιά
στο σκίρτσο μέσα κλείσε με
και πέτα τα κλειδιά.

Πιάσε ρεσπέτο φέρε μου
να δέσω στο λαϊμό
κι ένα ραπόρτο στείλε της
στα ρέλια αν κρεμαστώ.

ΓΡΑΜΜΑ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟ

Κουπλέ

Περνούσες μόνη τον καιρό,
λουλούδι υπό σκιάν,
κάνοντας βόλτες στο γιαλό
μικρό πουλάκι στεριανό.
Χωρίς νερό η κρήνη!

Αλάργα και σαλπάραμε
κι εμείς από το Μπουσάν,
με σκέψη πως μπατάραμε
σε ένα πουλάκι στεριανό
που δε γνωρίζει σμήνη.

Εσύ σε κάθε ύφαλο,
για σένα όλα μιλάν,
-κόρη γεννάς χωρίς φαλλό
κάθε σαράκι μου μικρό
στης θάλασσας τη δίνη-

Ρεφραίν

Ζήσε το τώρα, το μετά
τριγύρω όλα γερνάν,
μοίρασε όλα τα φιλιά
κάβους που έσφιγγες σφιχτά
τίποτα να μη μείνει”

Κουπλέ

Στη μοιρασιά των πειρατώ
την ώρα που γλεντάν...
σου στείλα ενα πελαργό
με γράμμα συμβουλευτικό
κάποιου που σε προδίνει...

“Έχνα με βήμα πιο γοργό
καράβια που περνάν (!)
ένα βαπόρι είμαι κι εγώ
κι ο πόντος ένα ρυμουλκό,
μονάχη που σ’ αφήνει.

Πάψε τη σκέψη που γυρνά
και σώπα όσους ρωτάν (!)
πες τους στο βίντζι το πρυμνιό
πως βρήκαν τζόβενο νεκρό
κανείς δε θα σε κρίνει..

ΠΟΝΑΝΕ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΓΙΑ ΜΑΣ

Κουπλέ

τι μου λέει ετούτη η σιωπή
που με έχεις φυλακίσει
να γυρνούσαν τα πάντα στην αρχή,
για να με εκνευρίσει
τι μου λέει ο τοίχος ο λευκός
που έβαλες μπροστά μας
πως εμπόδιο δεν είναι ή βυθός
να κρύψει τα ονειρά μας
τι πονάνε τα πράγματα για μας
πως ζεις γιατί μου δείχνουν;
πόσο κλαις αντί για να γελάς
λάδι γιατί μου ρίχνουν;

Ρεφραίν

πέφτω στις σκέψεις μου
και πάλι έρχεσαι
και πάλι έρχεσαι κοντά
μέσα στα πράγματα
μες τα αντικείμενα
που μου θυμίζουν τα παλιά

Κουπλέ

τι ρωτάει κρυμμένη η ζωή
πίσω από μια γλάστρα;
γιατί με βρίσκει μονάχο το πρωί,
που πήγανε τ άστρα;
τι να θέλει και 'κείνος ο καιρός;
δε λέει να περάσει
δεν είναι πέλαγος δεν είναι ωκεανός
είναι πεζός σε μία στάση
γιατί σε αφήνει μονάχη να γερνάς;
λουλούδι δίχως κήπο
πως βαριέμαι που δεν με αγαπάς
άραγε σου λείπω;

ΒΑΡΔΙΑ ΜΕ ΠΑΡΕΑ / ΒΡΑΔΙΑ ΜΟΝΑΧΟΣ

Κουπλέ

Σφίγγεις τα βίτζια κι απορείς πως έκλεισε
ο χώρος
και πως ξημέρωσε ξανά, με θλήψη η αυγή.
Του καπετανιου του χρωστάς, κι ας ξέρει
ταυτοχρόνως,
πως τα λεφτά σου τα 'φαγες με κείνη την Ινδή

Είναι αυτό που κυβερνά
τις ώρες στο καράβι,
αυτό που οι υπόλοιποι το ξέρουν,
ναυτικοί.
Αυτό που πάσχεις και φωτιά,
στα στήθια σου ανάβει,
σαράκι, που σα θάλασσα ..λιμνάζει,
στατική.

Ρεφραίν

Ξέχνα πως είναι να βιράrouμε
και πως σφυρίζει πάντα
τρεις φορές.
Σε πολιτείες, κόρες, θα σαλπάρουμε
που η γη τις γέννησε στου κόσμου
τις γωνιές.
Κι απ' τον ήλιο ας είναι να μαυρίζουμε,
πάνω στο ντεκ κοιτώντας
τα πουλιά.
Παρέα στη βάρδια για να καπνίζουμε
στη γέρφυρα...
πορεία δεξιά.

Κουπλέ

Ξέρω, η νοσταλγία τη σκέψη δυναστεύει,
η νοσταλγία που συχνά σκαντζάρει
την οργή.
Περνά απ' τα μάτια σου θολά την ώρα που δουλεύει
το χέρι σου, που γρήγορα περνά
μια εγγραφή..

Είναι η μάνα που ποτέ, πότε σου δε λυπάσαι
η μάνα που παράτησες και μένει πάντα
εκεί,
στο σπίτι το μικρό, τη ζέστη που θυμάσαι
και η μικρή που ονόμασες ..αγάπη
ναυτική.

ΝΗΣΙ ΟΝΕΙΡΟΥ

όσα χρόνια περνάνε
σα σταγόνες γλυστράνε
μου μιλάνε για σένα
άμα είμαι εντάξει και γιατί δε μιλώ

Θέλω τόσα να τους πω
κρυμμένα.

είναι η μέρα που φεύγει
και κοιμούνται σε ζεύγη
οι γνωστοί και οι φίλοι
κι όσοι ήξερες και συ

Κι όλοι στη ψυχή
γίνονται πιο λίγοι.

οταν πια νυχτώνει
θα ρθει στο σεντόνι
η ανάμνηση,
μάχη άνιση

Η ανάσα μου τελειώνει
στην κατάδυση

στο νησί του ονείρου
κατεβαίνεις με πέπλα
είναι ώρα του απείρου
μα μικρή χαμογέλα

Και μόνο έλα
δια πυρός και σιδήρου

εκει πέρα θα ζεις
στους αιώνες
των ονείρων κανόνες
να πεις.

Μακριά απ' τις σκόνες
εκει μέσα θα ζεις.

ΚΑΚΟΘΑΛΑΣΣΟΣ*Κουπλέ*

εφιαλτες θηριόμορφοι
κουρνιαζουν στη φλοκάτη
δε σε θυμάμαι όμορφη
λείπει μορφής κομμάτι

Ρεφραίν

ό,τι κι αν πώ είναι άνεμος
λόγια μακριά ο παράδεισος
μες στην καρδιά σου απάνεμος
αμούστακος και κακοθάλασος

Κουπλέ

σε πικροφέρνει τ' όνειρο
μες σε βαπόρι αύτανδρο
κάπτεν έχει παμπόνηρο
κι είσαι κλειστή στο σκάφανδρο

ΕΦΤΑ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

Κι αν εφοβήθηκες ν' ανέβεις στη μπουνάτσα
κι αν σε ετρόμαξαν τα άγνωστα πουλιά
θα σου τα μάθω εγώ που χάραξα στα μπράτσα
τα μαραμπού, του ναυτικού τη συντροφιά.

Τι την κοιτάς τη σκάλα; Είναι του ανέμου.
Την ανεβαίνει όποιος δεν ξέρει που τραβά,
και ο πιλότος που δεν άντεξε, δειλέ μου,
κι αφέθηκε κι αυτός στη γη να τον γυρνά.

Τι το φοβάσαι το καλάθι και δεν μπαίνεις;
θα σ' ανεβάσει πιο ψηλά απ' τη κουπαστή
απ' το σταβέντο όλο τον κόσμο θα κραδαίνεις,
μα η τρικυμία θα σου ξίνει την ψυχή.

Διακόσια μέτρα μέσο όρο είναι οι κουβέρτες
που θα κροσάρεις όταν νιώθεις μοναξιά
τι κι αν φαντάστηκες γυναίκες tan fuertes
πρίμα ως πλώρα είν' η καινούρια σου στεριά.

Στο ντεκ κι ο μπόσουν σε στραβοκοιτά
στη γέφυρα ο Μπούκας, δες τον, περιμένει
για να σπατσάρει κι απ' το βιέτσέφ ρωτά:
“τι μας τον φέρανε τον πούστη που ασθμαίνει;”

Στο καπνιστήριο κλεισμένος σα το στρείδι
κι απ' τον Πιπίνο να ζητάς λίγη φωτιά
τι τον ρωτάς για το Cebu το ξέρεις ήδη
δεν του αρέσει και πολύ να σου μιλά.

Κι εγώ που σου υποσχέθηκα τα πάντα
κι εγώ που σου 'ταξα εξώτικά πουλιά...
γελάστηκα από τ'άστρα στον εξάντα
κι είμαι πνιγμένος σε μια θάλασσα βαθιά

Ελένη Γιαννέλη

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΤΕΤΡΑΔΙΟ

Έπαινος

ΕΝΑ ΧΑΡΤΙΝΟ ΦΙΛΙ

Θα χτίσω ένα σπίτι με πόρτα χαμηλή
να μπαίνουν μόνο τα χρόνια
που έζησα μικρή.

Σπασμένο θα 'χει σύρτι και ξύλινη σκεπή
φωτιά να παίρνει τις νύχτες
που δε θα 'ρχεσαι εσύ.

Στο κατώφλι θα κρεμάσω ένα χάρτινο φιλί
για να βλέπει όποιος περνά
τι χρώμα έχει η προσμονή.

Ρεφρέν

Μόνο τ' αστέρια μ' αγαπάνε
στο μαύρο ουρανό.
Τις νύχτες τη σκεπή θα καίω
με τα αστέρια να βρεθώ.
Άφησε μου μόνο
τα χρόνια που έζησα μικρή,
πάντα για να ζωγραφίζω
ένα χάρτινο φιλί.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΤΗ

Αυτόν το δρόμο τον
περπατάς με τους αγκώνες,
τον ξεπλένεις με κρασί,
τον βρίσκεις στους αιώνες.

Αυτόν το δρόμο τον
κερνάς για να μιλήσει,
τον πληρώνεις σα γιατρό
να μη σε μαρτυρήσει.

Σ' αυτόν το δρόμο αν βρεθείς
πρέπει να τον τιμήσεις,
με το ποτό του να λουστείς,
να τότε τραγουδήσεις.

Ρεφρέν

Αυτός ο δρόμος είναι για τους τρελούς
που περπατούν με τους αγκώνες.
Γι' αυτούς που θέλουνε γιατρό
μα γίνονται θαμώνες.

(ΑΞΙΑ) ΚΥΡΙΑΚΗ

Γύρισα ανάποδα το πορτοφόλι
κι έπεσε μια Κυριακή.
Εκείνη τη μέρα βρισκόμασταν όλοι
ντυνόμασταν σα να 'ταν γιορτή.

Με γέλια κι αστεία περνούσε η ώρα
η ζωή δεν ήταν μικρή.
Άσπρες εκκλησιές των φίλων τα δώρα
τα όνειρα μας πέφταν βροχή.

Κοίταξα στα μάτια εκείνη τη μέρα
θέση δεν είχε εκεί.
Πού πήγαν οι φίλοι να πουν καλημέρα
στο σούρουπο να κάνουν γιορτή;

Έμεινε στο νου μου το φως που χαράζει
απ' το λευκό σου γιακά.
Μα έχω για χρόνια κρυφό μου μαράζι
που δε σε πήρα μια αγκαλιά.

Ρεφρέν

Δεν είχε και τότε το πορτοφόλι
μα κάθε βδομάδα είχε μια Κυριακή.
Τώρα τα ξανά μετράμε όλοι
οι αξίες πέφτουν για να μπουν στη ζωή.

ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ Ο ΗΛΙΟΣ

Βρήκαμε τον ήλιο μας μια νύχτα δίχως άστρα
και στα σκαλιά της πόλης δώσαμε φιλιά.
Μ' αγάπη αρματωθήκαμε στις ζωής τα κάστρα,
αγέρωχα πετάξαμε σα να 'μασταν πουλιά.

Μέρα για 'μας χάραξε, νύχτα πες δεν μας είδες,
είπαμε το φως να παντρευτούμε αγκαλιά.
Και πάνω στις βέρες μας χαράξαμε ελπίδες
μα πού να το ξέραμε πώς ήτανε αργά;

Ήρθαν μαύροι κεραυνοί σκοτώσανε τη μέρα
και τ' αγέρι πάγωσε τη φλόγα στην καρδιά.
Τι κι αν πολεμήσαμε με νύχια και μαχαίρια
ό,τι η ζωή μας έταξε το πήρε μακριά.

Όμως εμείς αγάπη μου θα ξαναβρεθούμε
στην άκρη (αυτού) του κόσμου που το τέλος θα 'ν' αρχή.
Κι ότι δεν προλάβαμε αιώνια θα το ζούμε,
ποτέ του δεν πεθαίνει ότι είν' από ψυχή.

Ρεφρέν

Σταμάτησε ο ήλιος μας στη δύση
στον ορίζοντα καίγεται πριν σβήσει.
Φύλαξε μου μια θέση στην άβυσσο
εκεί κρύψαν την πόρτα για τον παράδεισο.

ΚΟΜΜΑΤΙ, ΚΟΜΜΑΤΙ

Μέσα σ' αερόστατο ξεκίνησα ταξίδι
λύνω γοργά το βάρος να πάω πιο ψηλά.
Είπα στις ζωής το κακορίζικο στασίδι
κάτι ν' αφήσω πίσω να πάω πια μπροστά.

Πάντα με γυρόφερνε του χρόνου το ψαλίδι
κόψε τον πόνο μου 'λεγε, άκου την καρδιά.
Κοίταγα δειλός της αυταπάτης το φτιασίδι
λάθος, χωρίς το ζόρι δε βλέπεις τη χαρά.

Νόμιζα η μοίρα μου πως ήτανε παιχνίδι
όλα εγώ τα όριζα ίσα και σωστά.
Είδα πια πως πάταγα παράστασης σανίδι
κι 'ταν αργά σαν έπεσα με φόρα στα βαθιά.

Κάποτε τον φόβο μου τον έκανα βαρίδι
βήματα σκουριασμένα, κοιτούσα χαμηλά.
Έψαξα καλά στο παρελθόν για αντικλείδι
βγήκα λοιπόν στη μάχη κι έβγαλα φτερά.

Ρεφρέν

Μην ξεφεύγεις απ' τον πόνο
μα γίνε στόχος να σε βρει.
Πρέπει να σπάσεις πόντο, πόντο
κομμάτι, κομμάτι χτίζεται η ζωή.

ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Μοίρασε με στα σύννεφα
χόρεψε με και σήμερα.
Κάνε με κύκλους να δεις
τί έχεις και τί δεν μπορείς;

Μέτρησε μου τα κύματα
στης καρδιάς τα σκιρτήματα.
Βγαίνει ο ήλιος στις τρεις
αν μια καλημέρα δεν πεις.

Άγγιξε με στα γρήγορα
κοίταξε με παρήγορα.
Θα περιμένω να 'ρθεις
έλα εδώ και θα με βρεις.

Μπέρδεψε μου τα βήματα
να ριχτώ στα εφήμερα.
Δεν είναι λάθος να πιείς
το μέλι αυτής της ζωής.

Ρεφρέν

Έχει απόψε ένα κόκκινο φεγγάρι
σα το όνειρο μου που κοκκινίζει από ντροπή.
Πες μου ποια πάλι μακριά μου θα σε πάρει
να της κλέψω ένα κόκκινο φιλί.

ΕΡΩΤΑΣ ΣΤΑ FM

Τραγούδια ακούω κι οδηγώ
στιχάκια σου αφιερώνω.
Λες και σ' όλα βλέπω εγώ
τα γλυκά σου μάτια μόνο.

Στρίβω πιο κάτω αριστερά
χάνω τα λόγια π' αγαπάω.
Μα 'γώ για σένα σταθερά
το ρυθμό κρατώ και πάω.

Δικό σας λέει ο εκφωνητής
και πιο δικό μου είναι.
Δεν είσαι αγάπη της στιγμής
σαν τα τραγούδια μείνε.

Σα μελωδία στο μυαλό
οι σκέψεις μου γυρνάνε
Σε μια συχνότητα θα βρω
τα λόγια που σου πάνε.

Ρεφρέν

Στον έρωτα πιάσαμε fm
Στέρεο το πάθος μας και μόνο
Την ένταση σου δώσε στο ρεφρέν
Για σένα μόνο τραγουδώ, για σένα μόνο.

TIPIRAM TITITAM

Στην κάθε νότα ο έρωτας μου τραγουδιέται

τι ρι ραμ τι τι ταμ

και απ' τα δάχτυλα σου τ' όνειρο γεννιέται.

τιριραμ τιτιταμ

Πόσο θα 'θελα η πένα σου να γίνω,

στης κιθάρας τις χορδές την αγάπη μου να δίνω.

τιριραμ τιτιταμ

Πάμε πάλι, πάλι, πάλι

Μουσικές ειν' οι καρδιές

τιριραμ τιτιταμ

κι ο ρυθμός τους η ζωή μας.

τιριραμ τιτιταμ

Και οι λύπες κ' οι χαρές,

τραγούδι που είπε η ψυχή μας.

τιριραμ τιτιταμ

Ο 5ος Πανελλήνιος Διαγωνισμός Στίχου της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος διεξήχθη το 2023 σε συνεργασία με τον Θανάση Συλιβό, εκδότη του μουσικού περιοδικού «Μετρονόμος» και τον μουσικοσυνθέτη Γιώργο Αλιτή.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
BookStream.eu

ISBN 978-618-5386-44-3

9 786185 386443